

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 319/2024
21.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Васиљевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Мајданпеку К 32/23 од 31.08.2023. године и Вишег суда у Неготину Кж1 75/23 од 25.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 21.03.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Васиљевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Мајданпеку К 32/23 од 31.08.2023. године и Вишег суда у Неготину Кж1 75/23 од 25.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мајданпеку К 32/23 од 31.08.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на новчану казну у износу од 150.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 (три) месеца, рачунајући од дана правноснажности пресуде, а ако окривљени наведену казну не плати у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и да приватном тужиоцу ББ надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем, а приватни тужилац је ради остваривања имовинскоправног захтева, упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Неготину Кж1 75/23 од 25.12.2023. године усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА преиначена је пресуда Основног суда у Мајданпеку К 32/23 од 31.08.2023. године, само у делу одлуке о казни, па је окривљени због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на новчану казну у износу од 75.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 (три) месеца, рачунајући од дана правноснажности пресуде, а ако окривљени наведену казну не плати у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док у преосталом делу првостепена пресуда остаје неизмењена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Васиљевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за кривично дело за које је оглашен кривим и осуђен и обавезе приватног тужиоца да окривљеном надокнади све трошкове кривичног поступка.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да, у радњама окривљеног нису остварена законска обележја кривичног дела увреда, већ да би се могло радити о кривичном делу клевета, које је декриминализовано сада важећим Кривичним закоником. Према ставу одбране, окривљени је својим коментаром на друштвеној мрежи Facebook на профилу његове покојне супруге, само изнео своје мишљење у односу на поступање приватног тужиоца у вези уговора о доживотном издржавању, без намере да увреди приватног тужиоца. Бранилац у захтеву у суштини наводи да окривљени није повредио част и углед приватног тужиоца и да би се, с обзиром на све околности случаја, могло закључити да је окривљени својим коментаром на друштвеној мрежи извршио кривично дело клевета, које законом више није предвиђено као кривично дело, из којих разлога нема основа за кривичну одговорност окривљеног.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни суд оцењује као неосноване.

Околности изнете у предметном захтеву одбрана окривљеног истакла је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени

наводи неосновани и с тим у вези у образложењу пресуде на страни 3, у ставу првом, другом и трећем, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

При томе, Врховни суд истиче да је заштитни објекат код кривичног дела увреда част, као скуп свих вредности неког лица (интелектуалних, карактерних, моралних, физичких и других особина и вредности) и углед, као одраз тих вредности у друштву, па радња извршења кривичног дела у питању представља свако поступање којим се напада било која од тих вредности, њиховим порицањем, омаловажавањем и потцењивањем, којим радњама се у суштини изражава непоштовање или понижавање достојанства личности, а карактер тих радњи као увредљивих цени се са становишта опште усвојених друштвених ставова и мерила – објективним критеријумом.

У конкретном случају, окривљени је оглашен кривим да је увредљиву изјаву која се односи на приватног тужиоца упутио преко Facebook профила покојне супруге где је навео „ Да је моја ВВ поред мене јесте и сад је поред мене, али ћути не може да ми да савет, јер је ББ отерао пре времена у гроб јер смо на превару направили уговор о доживотном издржавању. Ја сам на великим мукама, душа ме боли, сад ББ хоће и мене да отера у гроб“, што по оцени овог суда објективно представља изјаву омаловажавања приватног тужиоца и изражавање непоштовања његовог достојанства, па из наведеног произлази да је окривљени приватном тужиоцу упутио увреду, а не какву истиниту или неистиниту чињеничну тврдњу, те су се у описаним радњама окривљеног стекла сва законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које је оглашен кривим правноснажном пресудом.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. и став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић